...كلي كيسې

...اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور
...ايه ښکارېده، ښه ښيبه يې سترګې هنداري
...ړي اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه،
...ولګيدې، باڼه يې يو بل کې وروستل، لانده

... کيسې پيل و. که لنډه کيسه، په پيل کې دا
... لوستونکی به د کيسې تر پايه ورسره بيايي.
...، د نهيلۍ علت يې څه و؟ خاوند، ورور يا
...ورباندې رالوېدلې ده؟
...، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

... لوستونکی پوهېږي چې کيسه څه ده. په بله
...ړی وي چې لوستونکي ته دا ډول پيل په زړه

...سفزي صاحب راغلې ټولې کيسې له تلوسې
... د کيسې په پای باندې پوه نه شي او کيسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نورملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د يوسفزي صاحب د (بريد) له کيسې څخه راواخيسته. دا تصوير په دې توګه هم ليکل کېدای شواى:

جګړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړۍ ليکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصوير ته د مړه تصوير نوم ورکولی شو، هغه تصوير چې په (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصوير کې يې درک نه شو مونډلی. (درز شو) (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصويرونه دي، لوستونکی د جنګ صحنې ته بيايي او د جنګ د صحنې له ليدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او يا هم د ماين د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصويرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکی هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کيسې کرکټر يا کرکټرونه دي.

يوسفزی صاحب د تصوير په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصويرونه جوړوي، داسي تصويرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پيدا کوي.

د يوسفزي صاحب د کيسو د ژبې يوه بېلګه به د (پاچا) د کيسې له يوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه يې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنګ اخيستی و، له رنګه تور مخ يې لمر ته برېښېده.))

ځينې [illegible] ن [illegible] پي[illegible] او [illegible] ګرځي [illegible] په دې فکر کې دي چې مغلق او پيچلي کلمات کيسه او يا هم کومه بله ليکنه پياوړې کوي او په دې سره پخپله ليکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کيسه

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د چا له پاره ليکو؟ ايا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهيږي؟ ايا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کيسه د لغاتو ډيکشنري نه ده او نه هم يوائې د پوهنتون محصلين يا استادان کيسې لولي. کيسه د ټولو هغو کسانو له پاره ليکل کېږي چې يو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کوونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کيسې ژبه بايد ساده وي.

يوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه يې را اخيستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه ورباندې پوه شي او هېڅوک ونه وايي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د يوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډيالوگونه يې هم لنډ او طبيعي دي، هر څوک يې له خپلې پوهې سره سم غبرولی دی، د کيسو موضوعات يې تر ډېره نوي دي او که ځينې موضوعات زاړه هم وي، نو له يوې داسې زاويې يې ورته کتلي دي چې نوې بڼه يې ورکړې ده. نوې زاويه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کيسې ښکلې او له پيغامونو ډکې دي. که يې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې ليکل کېدای شي، په دې کيسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ يو. يوسفزي صاحب همدا ستونزي د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه يې انعکاس ورکړی دی.

ويې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي يوسفزي صاحب د لا برياوو په تمه

په درنښت

نصيراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د يوسفزي سلگۍ

د ښاغلي عزيزالدين يوسفزي د لنډو کيسو پېښې ده له خپل چاپېريال نه راټولې کړې او په هره يوه کې د ده د اوسني چاپېريال انځورونه وينو!

ده لنډې کيسې رښتيا هم لنډې ليکلي.د دغو کيسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کيسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او يوازې يې غټ غټ ټکي ترې راليکلي دي.

په کيسه کې يوه پېښه په مينه او په زړه پورې ډول بيانول د ټولې کيسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کيسه وي، خو ليکلې کيسه بيا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي يوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو يې له خپلو ليدنو کتنو کيسې جوړې کړي او د خپل وخت د چاپېريال يو ډول گزارش يې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زياتره کيسې ولوستې. لنډې دي، د کيسې پيل يې خوندور دی، کرکټرونه يې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پيله ورسره تلوسه ملگرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سيمه ييز طرز فکر سره بېخي برابرې دي.له کيسې نه زېږدونکی خيال يې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بنديږي. د اوسنی لنډې کيسې له تعريفونو سره سم د ده زياتره کيسې يو مناسب وروستی تمځای يا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتيا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کيسو په ليکنه د ژوندانه لپاره يو ښه پيغام وړاندې

ketabton.com - The Digital Library

کوي.

ددې ټولګې پيل له داسې کيسې شوی، چې زموږ د بې تعليمه ټولنې يو ښه انځور راښيي.«تعليم» کيسه زموږ د ژوند کيسه ده. موږ ولې تعليم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې يوه حالت کې دي، چې د ټيليفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا يوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې يوه حالت سره مخ دي، چې نيم ژوند هم ورته نه دی پاتې.د دې کيسې پای هم په داسې يوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، ليکونکی به ګنې نورې خبرې هم لري.اوس – اوس د کيسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کيسه ويونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « په نيمه پوه شي!»

دويمه کيسه هم زموږ د اوسني ترافيکي نظم يوه ځنډه راښيي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتيا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغه کيسه کې به ځينې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کيسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلوميږي!؟

ورپسې يوه ډېره لنډه کيسه لولو، چې اوس – اوس دغو کيسو ته« کيسه ګۍ» وايي.دا زياتره د انټرنيټ د وخت کيسه ګۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي.ان کله کله د نامسلکي ليکوالو په دغو ډول لنډو کيسو پيښېږو. دا ډول کيسې نو ښخې لنډې دي.معلوميږي، چې انسان له يوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی.دا يې ښې بېلګې دي.د کيسه ګۍ ټکی هم اوس– اوس دود شوی، خو ما دا ټکی يو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کيسو ټولګې (ګجرې) په سريزه کې کتلی و.دا سريزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صيب د يوه انګليسي ليکوال N.U.KOK له خولې يوه کيسه ګۍ ليکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې يوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقيده نه لرم!

خوا کې ناست ملګری يې ووی:

- ښه، عقيده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته« کيسه ګۍ » ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلور کې ډېرې نورې وړې کيسې هم شته، چې زموږ ښځينه يې د کيسه ګۍ په نومونو يادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کيسو کې اوس نورې لنډې کيسې هم راوتي دي. ښاغلی يوسفزی يې وخت ناوخت په فيسبوک پاڼه خپروي.دا کيسه ګۍ «ازادي» يې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کيسو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کيسه ګۍ پيغام خو نور هم جوت دی، خو يوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بيا خو لږه ګډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس ليکل شوي وي، نو بيا به پرې د «خو» ګوته ايښول لږ ګران وي.خو ده په رڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او ګزارشي بڼه يې ورکړې، چې په محتوياتو يې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter»کيسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بيا ورپسې د لور د ارماني ژوند د يوې ځنډې ليکل خواږه دي. په دې کيسه کې که لور د سپينو وېښتو پر ځای د تورو وېښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کيسه کې ممکن ځينې لوستونکي هغو ته پاتې کيسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کيسې اوسنی پلاټ هم يو بلا پيغام لري.

«سلګۍ» کيسه هم زموږ د ژوند يو اوږد ځوروونکی داستان بيانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او يا په بله ژبه نارينه له ښځينه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کيسې پيغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښکه» کيسه هم کيسه ګۍ ده، چې د پښتني ښځينه وو د محرميت او محروميت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«بريد» کيسه هم د وطن د وياړونو د يوې برخې کيسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په ګريوان يو.

ورپسې د «پاچا» کيسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه يوه برخه

ketabton.com - The Digital Library

راښيي.

بیا د «چوپتیا» کیسه ګۍ هم له آره یوه غټه کیسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر یو، ماشوم او مور په ډېر تفصیل بیانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلمنه نه یم» او «حواله» ددې ټولګې وروستۍ درې کیسې دي، چې هر یوه د بیان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی لیکوال عزیزالدین یوسفزی به زمونږ د اوسنیولنډو کیسو یو وخت نوموتی لیکوال وي- که خیر وي - او ورسره به مونږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کیسې په اوسنیو لنډو کیسو او لا لنډو کیسو (کسیه ګیو) اړوي.

یوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر لیکنې ډګر ته په خوشاله زړه راننوتی. او ذهن وفکر یې د کیسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کړی دی.

دده په هره کیسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زمونږ اوسنی ژوند له جګړو، نګونو، ناوړه دودونو او له ګڼو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زیاترو ترمنځ ګډې دي. یوازې یو کیسه لیکونکی کړای شي، دا ډول چاپیریال په ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي یوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وایم. که یو نیم ځای دی چرته ښوییدلی هم وي، خو اوس ورته له نیوکو نه هڅول ډېره ګټه لري. ژوند یې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځایونه باید سم کړي.

ټولو ته له مینې او درناویو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کیسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ایستی و،مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه،ملي بس د ماهیپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په یو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصویر راته د ماشومانو د لوبو میدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصویر دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې په یاد راوړلو یې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصویر رایاده کړه،د کیسې په ټولو توکونو کې مې د تصویر ترسیمول ډېر خوښېږي،کېدای شي دا مینه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه،له مشرانو مې کیسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه مونږ کره راغی؛نو زما تمه به ترې دا وه،چې یوه کیسه پیل کړي،بیا به مې په مینه اورېده،کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛نو د کیسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کیسه ییزو لیکنو سره مینه یوه پر دوه شوه،کتابونه او مجلې به مې د کیسو لپاره ډېر خوښېدل،بیا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د یوې کیسې موضوع په ذهن کې پیدا شوه،د لیکلو کوښښ مې وکړ،یو څه بریالی شوم،کېدای شي دا به مې د کیسو سره د ډېرې مینې او د کیسو د ډېرې لوستنې وجه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کیسه لیکل مې په مینه پیل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوستونکو د نیوکو لړۍ لږه راکمه کړم؛نو ځکه به مې یوه کیسه په ډېر ځنډ کې لیکله،لنډه دا چې دې مینې د

ketabton.com - The Digital Library

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمگړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولگه ده،د خپربدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولگه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپربدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله مننډوی واوسم،چې دا ټولگه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او بریښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړې.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنگه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولگې په خپربدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د مننې الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټېر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته گرندي گامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنگ یې ښیښنه یې گیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه دربده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ــــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترگې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی ور گرپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ــــ سلام علیکم مورې! وروک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ــــ د کوڅې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایي یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـــ هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنګ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر ګوتې کېکاږلې، ژر یې غوږ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونیو:

ـــ هه! زنګ ورغی.

ښځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو:

ـــ هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

ـــ هلو د پرهد پلاره!

ـــ اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترګې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

ـــ د عابد سره تبه ده، له صبایي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

ـــ نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

ـــ کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنګ در وهلی و.

پای

سور رنګ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

ـــ استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنګ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

ـــ هو استاده! رښتیا وایي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندی ګونځې شو، له ځانه سره وبړبېده، څوشېبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنګ مې، ښیښې خواته دنګ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترګو یې وړې سپینې عینکې وې، نري برېتونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو یې راته وویل:

ـــ ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

ـــ غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي نښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکي.

ومې ویل:

ـــ بې ازموېنې یې لېسانس جېب ته کړی، څه غم یې کړ.

ځوان بیا وویل:

ـــ کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پدې کې مخکني کس چیغه کړه:

ketabton.com - The Digital Library

ـــ مخې ته وګوره استاده!!...

له چیغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولګول، د ټایرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چیغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر ترې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

ـــ ته ډرېور یې یا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جګړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

ـــ خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داځل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

ـــ ګوره وروره! ایتاسو ټولو دمرګ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکي.

بیایې په سړک کې سپینې کربښې ته لاس ونیو او ویې ویل:

ـــ ده ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنګ الوتی و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

ـــ استاده! اغه دې ندي اوربدلي چې...(ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

ـــ استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه یې مخ راواړو، ویې ویل:

ـــ داخو اغه پخوانی میلي بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسېدی...دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

ـــ خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترڅنګ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

ـــ وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو دبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

ـــ او ستاسو!؟

ـــ زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته یې له ښیښې دباندې سترګې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...څپې یې سپینې اوجګې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلي شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترګو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې بېرته مخ راواړو، شونډې یې له نریو برېتونوسره وخوځېدې:

ـــ دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

ـــ ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښیښې راټول کړ، ویې ویل:

ـــ هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکنې کس چیغه کړه، له چیغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماتېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترګو مې تیاره خوره شوه.

ketabton.com - The Digital Library

شېبه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تیګې ته تکیه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ یې بل مرسیدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبایل غوږ ته نیولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه یو یو کس راووېست، په دې کې مې سترګې په کریم ولګېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترګې یې پټې وې...په تندي یې سرو وینو لارې کړې وې، له نریو برېتونو یې تېرې شوې وې، سرته یې په وینو ککړ دستمال ایښی ؤ، ترڅنګ یې دسپینې وړې عینکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښي پښې مې حرکت ونکړ، نری درد یې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پایسه مې په وینو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څیرې وه، دهډوکي سپینه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې یو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې یې د اوبو بوتل ؤ، زر یې راته په خوله کې راکړ، یو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونیو، ولاړ کس زر وویل:

ــــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خیر کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخیسته... سپینې جامې یې پرتن وې، دواړو سپینه اوږده اوسپنیزه تخته نیولې وه، لومړی کریم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، یوه دکریم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، یوه سپینه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټیټ شو... اوږه یې رالاندې کړه او دامبولانس خواته یې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافیکي لوحې ولګېدې...دایروي شکل یې درلود، په دایره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښي یې تور، خوکیڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنیزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې درېشۍ لرونکي عسکر له غاړې وینو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وینو لیکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) یې له لاس نه څوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نیولې وه، د ځمکې سر په وینو او خړو درېشیو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو یې سپین دستارونه تاو ول، توري یې په وینو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره یې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه یې وبرېښېده...له خولې یې لوړه ناره پورته شوه:

ــــ ازادي!!!...

پای

ketabton.com - The Digital Library

لور

هېنداريې ته ودرېدله، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترګې هنداريې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

ـــ فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې کش کړې، غږ يې کړ:

ـــ دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلې منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

ـــ ستړی مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلی!؟

سړي لونګۍ ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

ـــ نه لورې! نه وم تلی.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

ـــ حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

ـــ خير...زما نوم ام لونګ دی، که بيا يې رايادا کړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيګر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري ايښې تور چای جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکه يې تړې ډکه کړه، د برنډې په څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

ـــ ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

ـــ خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکۍ شوه، وچ لرګی يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونګ له سره لونګۍ لرې کړه، د اشدارې په راوتلي مېخ کې يې وځړوله، کيڼ لاس يې په پکه ککرۍ تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بدوهل، کېناست، بيا يې وويل:

ـــ دې خلکو ته دې خدای هدايت وکي، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې پوکی وکړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوی ور زنځير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوڼي يې ښکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوی ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سړی راننوت، ژر پاڅېده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

ـــ ماما جانه! سلام عليکم، ستړی مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

ـــ ژوندۍ اوسې فاطمې بچی!

شېبه وروسته په برنډه کې لونګ او له ونې ټيټ سړی ناست و، فاطمې له نغري ديګی لرې کړ، بېرته يې تور چای جوش کېښود، د برنډې په لور يې وکتل، د هغوی

ketabton.com - The Digital Library

خبرې یې اورېدای شوې، له ونې ټیټ، ډنگر سړي وویل:

ـــ گوره لونگه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ یې ژر په خبرو کې ولوېد:

ـــ خه نو معلم صیب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښبودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته یې ځواب ورکړ:

ـــ لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچیان ورته یسیران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پیالو پتنوس یې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بیا یې زیاته کړه:

ـــ معلم صیب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم یې په خبره کې ولوېد:

ـــ هغې خوارکۍ خو له حیا ځان غلی نیولی، ایا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وایي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پیالې یې ترې ډکولې، لونگ ژر وویل:

ـــ دغه ده معلم صیب! اوس به یې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته یې مخ واړو، ویې ویل:

ـــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وایې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، یو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غریو ونیوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور یې منډه کړه...

پای

سلگۍ

د جلۍ له سترگو دوه رڼې اوښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه یې یو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا یې زور ونیوله، ښه شېبه یې وژړل... غلې شوه، پښې یې ټولې کړې، زنه یې په زنگنو کېښوده، سترگې یې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو اننگو یې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتیا شوه، خو یو دم به له بېرون نه د سړیو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکیو شور شو... پښو ته یې نیم ژواندی چینجی ولوېد، پورته یې وکتل، په چت کې د تیر له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله ښنتې وه، توتکۍ له دریڅې ووته، بچیانو یې له ځالې غاړې ووېستې، خولې یې وازې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه یې ورو ورو رپېدل، په سرونو یې ځای ځای مړه وېښتان ښنتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په اننگو یې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نری، ډنگره ښځه راننوته، سړي لنډه ږیره درلوده، سپین پکې زیات ښکارېدل، په پکه ککرۍ یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره یې د ژور خفگان ښنې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنگ ودرېد، نرۍ، ډنگره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه یې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره یې جوخته کړه، جلۍ غریو ونیوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې یې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه یې جلۍ ته وکتل، له

ketabton.com - The Digital Library

سترگو یې اوښکې روانې شوې، د ږیرې په منځ کې یې ننوتې، ورو یې خوله وخوځېده:

ــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکم؟ پښتو ده، مجبور یم...

د سړي خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن یې سترگو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنگ کوټه له سړیو ډکه وه، په خپلو کې یې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا یې دېوال ته لرگینه امسا ولاړه وه، د خړې لونگۍ لاندې یې سپین وېښتان معلومېدل، په موټې ږیره یې تور رنگ نښې وې، گوتې یې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ یې وویل:

ــ باز مامده! د زوی مرگ ډېر سخته وي، هغه ام د یکي یو زوی.

شاوخوا یې وکتل، بېرته یې خبرې پیل کړې:

ــ سپین ږیرو ته دې خدای خیر ورکي، چې زما و ستا تر منځ یې جوړ جاړی وکه.

تر خوا یې ناست سپین ږیري ژر وویل:

ــ ملک صیب رښتیا وایي باز مامده! یار مامد له ملک صیب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې یې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی یې په خبرو کې ولوېد:

ــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صیب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو یې گوتې کشولې، خو دا ځل یې دملک په غږ سر پورته کړ، ملک وویل:

ــ بازمامده! زوی دې که هر چرته یي، راویې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسیږي.

ملک ټوخي ونیو، ښه شېبه یې وټوخل، بیا یې زیاته کړه:

ــ دا دې جرگې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ــ هو! هو! رښتیا وایي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپین ږیري وار ونیو:

ــ ورونو! غلي شئ!.

بیا یې بازمحمد ته مخ واړو، ویې ویل:

ــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تیاری کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته یې مبارکي ویله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلگۍ ټولو اورېدلې...

پای

ketabton.com - The Digital Library

اوښکه

په گرم وجود مې يخه هوا ولگېده، سترگې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د يو چا په اننگو ورغړېدم؛وچو شونډو ته يې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملگرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونـد شو...ملگرې مې راڅخه بېلې شوې، له زنې يې واوښتې؛لاندې د گرېوان لوري ته يې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټينگ نيولى و، د خپل د پيدايښت په حقيقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولرزېد، د سلگيو غږ مې ترڅنگ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارينه غږ شو:

ـــ گوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سيمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ يي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هډور سړى ولاړ و، ښه شېبه غلى و خو بيا يې سترگې زما په لور برگې کړې؛چغه يې کړه:

ـــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لرزېده، ورو ورو سلگۍ مې اورېدې، خو بيا ډډ نارينه غږ مې واورېد:

ـــ گوره جلۍ! خير که سپين ږيرى دى، د پيسو شمېر يې نه نيول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به يادېږې!!.

د جلۍ سلگۍ ډېرې شوې، ټول بدن يې لرزېده، نور مې ځان ټينگ نه کړاى شو،

د سترگو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلۍ مخ راته تت ښکارېده، سترگې يې ماته نيولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل يې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پاى

ketabton.com - The Digital Library

برید!!!

درزشو...مړه دوړه لـه خاوروپورتـه شـوه، جـمال دلـومړۍ لیکـې کنـدې تـه ځـان واچو...بله مرمۍ یې دسرله پاسه تېره شوه، له ښـې اوکـیڼ لـوري یـې نوروملگروځانونـه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بیړه خپلوټوپکونوباندې گوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د وړومرمیوباران ؤ، تنگه تیاره دره دډزو شورپسې واخیسته، دکنـدې شاوخوابه گردونه پورته شول، جمال سره دملگرودېربې صبره ښکارېده، ترڅنگ ملگـري باندې يې غږکړ:

ـــ انوره! قومندان صیب ولې مونږته امرنه کې!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټيټ کړ، په اوسپنيزې خـولۍ یـې گردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ...ښـي اړخ تـه يې وکتل، په لوړغږيې وویل:

ـــ اغه دی!..قومندان صیب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې تـوره مخـابره ښکاره شـوه، پـه کنده کې په ډېرې بیړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوړه به يې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بیابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرمیوشنېهارۍ ؤ...په لوړغږيې وویل:

ـــ سرتېـرو! دښـمن پـه مـونږه ناڅـاپي بریدکړی...داسې ښـکاري چې لـه پـولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپـه چوپتیاشـوه...ډزې ودرېـدې، قومنـدان غلـی شـو، تنگـه تیـاره دره شـنولوگیوپه سراخیسـتې وه، سرتېرویوبـل تـه پـه حیرانـۍ وکتـل خوبېرتـه یـې مخونـه دقومندان خواته واړول، قومندان زیاته کړه:

ـــ ځوشبېې مخکې له مرکزسره په اړیکه کې وم...له پېښـې مـې خبرکـړل، خوپـه ډېرې خواشینۍ چې مونږته یې دبریدامر ورنکړ.

داخـل دقومنـدان خـبرې ټولوبغیردکـومې سـتونزې اورېـدلې، دجـمال مـخ لکـه دنوروسرتېروپـه شـان لـه ډېـره قهـره تـک سورؤ...سـترگې يـې لـه سرورگونـوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ـــ مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...کـه داخـل لـه دښـمنه یـوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغاښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرگواوازونوتکبیرونه وویل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپینه کـې سرتېرودکنـدې شـاوخواوړې خـړرنگـه خلتـې ډکـولې، بیابـه یـې دکندې په مخکنۍ برخه کې یوپربل کېښودې، په تنگـه شـنه دره کـې چوپـه چوپتیـاوه، خوکله کله به یوکارغه کاغ کاغ کړ، دښني فلزي غرفـې پـه سر، تـور سـور زرغـون بـیرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرمیوسوري ښـکارېدل اوبېرونـۍ برخه يې په ډېلوسیمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جگې پښـتې ولاړؤ...دوربـین یـې سـترگوته پورتـه کـړ، مخامخ لېرې ځای يې وڅاره، بغـل تـه یـې پـه کمربنـدکې ځوړنـده مخـابره وچونگېـده، خولاس يې ورنه وړ، شېبه وروسته یې مخامخ ټول ځای له دروبینـه تېرکـړ...لاسـونه یـې بېرتـه لـه سترگوښـکته کـړل، شـاته یـې لانـدې وکتـل، پـه جـمال یـې سـترگې ولگېدې...غږيې کړ:

ـــ جماله!!

جمال په بیړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښـې یـې یوبـل

ketabton.com - The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامۍ لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وخوځېدې:

ـــ قومندان صيب!...امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وويل:

ـــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سرېې ځوړندۇ خوځه يې ونه ويل، قومندان بياخپلې خبرې وغځولې:

ـــ په داسې بريدونوکې...ددښمن لومړنۍ نښه پايره کوونکی وي...چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه ځېروکې خوښي وه، ورو ورو يې گامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قومندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

ـــ زه تاغونډې سرتېروباندې ويارم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ...له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېده...چې سپين يې کم خودشين رنگ په منځ کې يې هلال اويوستورى ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترگې يې له قهراونفرت څخه ډکې وې، وويل:

ـــ دښمن بېرته په شاتلی...شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوخبرې کړې وي.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

ـــ خو...مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښمن بيادکوم بريداراده لري.

***

مازيگرلمرپه لوېدو ؤ، دښتروځوکې زېړې ښکارېدې...يوه يوه مرغۍ به

ترسترگوشوه چې دښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال ديونښترډډ ته ملا لگولې وه، ترخوايې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولى ؤ...څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې خوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته يې دکوم چاغږواورېد، شاته يې وکتل...انور ؤ، غږيې کړ:

ـــ انوره! راځه کنه..

دسترگوپه رپ سره يې انورترڅنگ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولى ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

ـــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده يې څه وئيلي؟ څه وخت دی له خيره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چاپېره کړل، خوله يې وخوځېده:

ـــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترگوته مخامخ دپولې ترڅنگ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيړه يې وويل:

ـــ انوره! هلته وگوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځيرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قومندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربين يې سترگوته پورته کړ، ددښمن په لوريې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيړه يې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...يوسرتېرى مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادجگې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې ځوکه کې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپيږي، سپين يې کم خودشين رنگ منځ کې يې هلال اويوستورى ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنوروملگروځانونه کندې ته وغورځول،

ketabton.com - The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې ګوتې کېښودې، دکندې دواړه خواؤته غټې وسلې بريدته چمتوشوې.

قوماندان درې سرتېري ځارل...دجګې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکندې بغل نه توره دوړه پورته شوه، قوماندان زرپه لوړغږ ووېل:

ــــ بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوړومرميوشنهارى وخوت، له دواړو لورو نه يوپربل دمرميوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخيستې وه، دنښتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قوماندان ته چيغه کړه، په لوړغږيې ووېل:

ــــ قوماندان صيب!!...جمال!!!؟

قوماندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونډۍ په لورمنډې وهي، زريې دوربين سترګوته پورته کړ، ويې ليدل چې درې سرتېري دجګې غونډې په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چيغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه يې يودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک يې دواړولاسونوته کړ، ګونډه يې ووهله...ټوپک يې په ښي اوږه کېښود، دجګې غونډۍ په لوريې ونيو...له غوږسره يې جوخت کړ، کينه سترګه يې پټه کړه، دنښې په منځ کې يې بيرغ نيوونکى راوست...په ماشه يې ګوته کش کړه، ډزشو...دجګې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځاى يوسرتېرى په ځمکه پرېوت، په خواکې يې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سيده کړل...جمال بياپه ماشه ګوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کينه اوږه کې نرى دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرته پورته شو، جګې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوېد، خوبياپورته نه شو، ترځنګ يې بل سرتېري له جګې غونډۍ نه ښکته لورته منډه واخيسته، دجمال کيڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کينه

سترګه يې پټه کړه، په ماشه يې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېرى دجګې غونډۍ له لمن نه لاندې ولوېد، خوبياپورته نه شو، يودم ددښمن له پوستې نه يوه زربه وچلېده...دجمال له ټټرنه وينوداره وکړه، کيڼ اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوړوکې ورکه وه، له سرتېرويې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرځل لپاره يې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پاى

ketabton.com - The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پایلو د ځنډ لپاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، ببرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنګ اخیستی و، له رنګه تور مخ یې لمر ته برېښېده.

له خېمې په تن ډنګره ښځه ووته، ټیکري یې څو ځایه پیوندونه درلودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتې سترګې یې تنګې کړې، لمر وهلي لاسونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ـــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټېټ شوی و، مزی یې ترې ټینګ تاو کړ، خو زر یې وویل:

ـــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه ببرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښي پراته ول، تر څنګ یې د اوبو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېده، سترګې یې په نغري ولګېدې، سوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ ګانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور ګړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ـــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترګې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شو، په ښي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختې وتې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټې ږیرې پټه وه، په سر یې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنه ول، ماشوم د مور په غېږ کې سر ایښی و، ترڅنګ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ـــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککړه خوله ایښې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، ګوتې یې لندې شوې...په خېمه کې ګرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ـــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول ببرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې ګوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ـــ ګاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ـــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترګې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لور ته پورته شو، مچ بننګ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنګ یې په سپینه ټوټه کې کېښوده، سړي ته یې سترګې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـــ ترڅو به ام دا حال یي!؟

سړي اسوېلی کړ:

ـــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

ketabton.com - The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ رڼه اوښکه ورغړېده، غریو ونیوله، له خالي دیگي شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیگي لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛د کوټې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې گامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترگې ونیولې، بېرته به مې د سیند د ځپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نرۍ باد لگېده، د ونو څانگې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیږې ته مې لاس کړ، مخامخ د ځپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! ستړې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

ـــ سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د ځپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

ketabton.com - The Digital Library

د زړه درزا مې زیاته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترګې ماته نیولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخیسته، ومې ویل:

ـــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترګې راته نیولې وې، ستونی مې ساف کړ، بیا مې وویل:

ـــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون یو سمستر مو پاتې، ما ویل چې له خیره دوه درې میاشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بیا ودرېده، ښکلا یو دم غږ کړ:

ـــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چیغه مې کړه:

ـــ زه له تا سره مینه لرم، ته مې خوښیږې!!.

د ښکلا سترګې یو دم رډې ودرېدې، په سپین بخن مخ یې سورخي پیدا شوه، سترګې یې ځمکې ته ونیولې، هېڅ یې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زیاته کړه:

ـــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا یوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه راته، خو یوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترګې یې هماغسې ځمکې ته نیولې وې، مخ یې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ـــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ یې راتاو نه کړ، بیا مې پرې غږ کړ:

ـــ زه دې د ځواب په تمه یم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تیږې ناست وم، د څپو مستۍ ته مې سترګې نیولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن یخ

ولګېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترګې نیولې وې، خو ډېر ژر مې سترګې واړولې، د لیدلو وس مې نه درلود، یوه ملګري مې وویل:

ـــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره یې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حیران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

ـــ دا ته نو ولې نن غلی یې!؟

ملګرو مې وخندل، بل وویل:

ـــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وویل:

ـــ همداسې ښه یم، کنه بیا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپتیا وه، یوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره یې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وویل، ټول روان شولو، په دې کې مې د یو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره یې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر یې سترګې بېرته لاندې ونیولې، په لاس کې نیولې کتابچه یې را اوږده کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـــ شهابه! په دې کې مې یوه لیکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بیا یې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګیوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ـــ په دواړو سترګو! ضرور یې ګورم.

ketabton.com - The Digital Library

په ملګرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملګرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شېبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

— ماما جانه! بوټان دې رنګ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنۍ هلک ولاړ و، وړه څېره یې ګردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنګه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

— نه روکۍ! نه یې رنګوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسګون راوویست، ورته مې ونیو، هلک لسګون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

— ځه روکۍ! لسګون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترګې په څو کرښو ولګېدې، لیکلي یې ول:

— سلام ګران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترګې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

— شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترګې مې ښه شېبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

— زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

— ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترګې نیولې وې، موبایل مې سترګو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

— سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

— سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

— دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

— د زنګ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

— هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلګۍ شوې، ژر مې وویل:

— اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

— خیر...بښنه غوارم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

— پوښتنه دې ونه کړه!؟

— د څه شي؟

— ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسیږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلي، ما یې

ketabton.com - The Digital Library

اوس ځېرې هېرې کړي دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډېنه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلګو شوه، بیا بـه یـې بېرته ځواب راکړ، ښه شپه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وویـل، موبایـل مـې بنـد کړ.

***

سهار ټولګي ته لاړم، ملګرو مې بیا راڅخه زما د غلیتوب پوښتنه وکړه، خو ویل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه یم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولګي ته رانغله، سودا مې شوه، زنګ مـې ورتـه وواهـه، خو موبایل یې بند و، تـر ماښـامه یـې کـار ونـه کـړ، لـه ډوډۍ وروسـته مـې بیـا موبایـل راواخیست، دا ځل یې زنګ تېر کړ، په تمه وم، موبایل یې پورته نه کړ، بیا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته یې ځواب راکړ، غږ یې ورو و، ویې ویل:

ــــ سلام شهابه!

ــــ سلام ښکلا! نن ټولګي ته ولې نه وې راغلې، خیریت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بیا مې وویل:

ــــ په تشویش دې کړم، ولې غلې یې؟

ښکلا غریو ونیوله، ورو یې وویل:

ــــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی یې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وویل:

ــــ مور مې راته غږ کړ، موبایل باید بند کړم.

ــــ سمه ده.

خو بیا یې ژر وار ونیو، ویې ویل:

ــــ شهابه!

ــــ هو، وایه!

ــــ په ځان پام کوه!.

موبایل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ تـه مـې وکتـل، ځـای

ځای به په وربځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپینه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، یوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نـورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له یوه سره هم ونه لګېده، تر ډېره مې ورتـه سترګې نیولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تیار کړ، په موبایـل مـې سـترګې ولګېدې، ښکلا مې په یاد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مـې ګوتـه کېښـوده، لـه رڼـا سره سم مې په یو پیغام سترګې ولګېدې، د رسېدو وخت یې څو ساعتونه مخکې و، ور نټوتم، د ښکلا و، خو یو دم مې پښې ولړزېدې، زړه مې وارخطا شو، لیکلي یې ول:

ــــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وګرځېد، مخته لاړم، د ګرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کـړه، سـره سـاه مې واخیسته، بېرته مې موبایل مخ ته ونیو، د ښکلا په شمېرې مې ګوته کېکاږله، غـوږ ته مې ونیو، زنګ لاړ، ځنډ یې وکړ، موبایل پورته نه شو، بیا مې هڅه وکړه، زنګ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره یو ځای بل ښځینه غږ واورېد:

ــــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ــــ بلې! زه د ښکلا ټولګیوال یم، خیریت خو به وي؟

ښځه یو دم په کرېکو شوه، ځواب یې راکړ:

ــــ زویه! ښکلا زهرینې ګولۍ خوړلي، اوس یې د ښار روغتون ته یوړه.

په مغزو کې مې کرنګ شو، ښځې بیا وویل:

ــــ لور یې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبایل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر تـه مـې لاس ورکـړ او د روغتـون په لور مو حرکت وکړ، موبایل مې له جېبه راوویست، د ښکلا اخرني پیغام ته ننـوتم، بیـا مې همغه کلمات په سترګو ولګېدل، یو دم مې له خولې چیغه ووته:

ــــ ولې دې داسې وکړل؟

ketabton.com - The Digital Library

ډېرپور شاته راوکتل، خو ژر یې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبایل ښیښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافیک په خوله کې چورک نیولی و، لاسونه یې یوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زیاته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهلیز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډبل، د لنډې ږیرې سړي ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخیستل، بغل ته په لویې چوکۍ بل پوخ ډنګر سړی ناست و، ږیره یې خرېیلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته یې کتل، تر څنګ یې یو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون یې کړی و، لوڅې متې او په زنه یې موټۍ ږیره نښتې وه، کله به یې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به یې بېرته په تن ډبل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ یې ګامونه اخیستل...

همدلته مې دېوال ته تکیه وکړه، د ور له پاسه سرې اشارې ته مې دوه سترګې نیولې وې، په دې کې یې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپینو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته یې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارینه ژر ورمخته شول، په تن ډبل، د لنډې ږیرې لرونکي سړي په وارخطایۍ ترې وپوښتل:

ـــ ډاکتر صیب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه یې لېرې کړه، د ولاړ ډبل سړي په اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـــ ښښنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه یم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو...شینکۍ زېړه ګونه پخلنځي ته راننوته، ور ته یې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حیرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترګې یې په منګي ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته یې منډه کړه، منګی یې په کنډولي راکوږکړ، لاسونه یې لرزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام یې بل چېرته و، زریې منګی سیده کړ، کنډولی یې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه یې ترستوني تېرشول، غاړه یې لنده شوه، کنډولی یې په لاسونوکې ټینګ نه شو، شاته شوه...لاندې یې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس یې په تندي کېښود، یودم ودرېده...دکشرخان خبره یې ذهن ته راغله چې په برېتویې پټې شونډې وخوځېدې:

ـــ شینکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شینکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکې ولاړه ، بېرته تاوه شوه، بیایې خپلې زارۍ په یادشوې:

ـــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راینشې...

له خولې نه یې چغه ووته ، پخلنځي کې یې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترګوڅخه یې اوښکې روانې شوې، موراوپلاریې په زړه راوورېدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوبیایې څه په یادشول:...کشرخان دخپل کاوبای پتلون جېب ته لاس کړ، دسګرټوقوطۍ یې راووېسته، یویې ترې خولې ته کش کړ...مخ یې راواړو، شینکۍ دخونې په کونج کې

ketabton.com - The Digital Library

ناسته وه، ټیکرى یې له سر نه لوېدلى ؤ، پښې یې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوګى ووت ، لږمخته راغى خوله یې وخوځېده:

ـــ مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وایې.

***

دتوتکیوشورشو، شینکۍ سترګې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکۍ بچیان وچونګېدل، مورېې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووتـه، شـینکۍ غوښتل چې له ځایه پورته شي خوټول بدن یې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړانـدې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته یې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږیې ترغوږشو:

ـــ شینکۍ!...وه شینکۍ!!.

شینکۍ زرله پخلنځي ووته:

ـــ دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، یوه پښه یې په بله اړولې اوشخه لونګۍ یې ترخوا ایښې وه، دشـینکۍ پـه لیـدوېې پـه تنـدي کـې ګـونځې پیداشوې، زیاته یې کړه:

ـــ وجلۍ!...څنګه دې رنګ الوتۍ!؟

ـــ هغه ...ماااا...ما...

دشینکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان لـه کـومې پیداشـو، اوپـه خبروکـې ولوېد:

ـــ هغه داسې ده پلاره! چې... شینکۍ سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي ګونځې ورکې شوې، په برېتوېې ګوتې کش کړې، لسـتوڼي یـې ترڅنګلوپورته کړل، له سوړاسویلي سره یې خبره له خولې ووته:

ـــ یوخوداجرګونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نـه راغلـی، مـا لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنګ کېناست، مشرخان په شینکۍ غږکړ:

ـــ شینکۍ! ډېرستړی یم...لږتریخ چای راته راوړه.

ـــ دستي... مشرخان.

شینکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترګولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دګرمـۍ لـه لاسـه کابـل تـه تښـتېدلي ول، راتلوتـه یـې لاوخـت ډېـرؤ، خولـه بلـې خواشـینکۍ اوس هغـه پخـوانۍ شـینکۍ نـه وه، بلاسوچونوپه سراخیستې وه، دکشرخان ورتګ پخلنځي ته زیات شوی ؤ، دشینکۍ رنګ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به یې زړه یودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبیابه یـې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

ـــ شینکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

یوه ورځ دکلي یوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تګ وخت کـې شـینکۍ ورتـه دخپل زړه بدوالي خـبره وکـړه، خوبېرتـه یـې داسـې ځـواب واورېـدچې سـترګې یـې رډې راوښتې، پخلنځي ته یې منډه کړه، په غوړونوکې یې دښځې خبره کړنګ شوه:

ـــ واه...شینکۍ! ته خو امېدواره یې...

شینکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله یـې چړې تـه لاس کړچـې ځـان ووژني، خوبیابه دکشرخان خبروپرېښنوده:

ـــ شینکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شینکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره یـې خبرې پیـل کـړې، لکـه بـل څـوک چې ورتـه مشوره ورکوي:

ـــ دکشرخان خوښېږم، زه بایدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بیابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به یې وخوځولې:

ـــ بیابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپـاڼې یې مخ ته ایښې وې، دشینکۍ په لیدویې وویل:

ـــ شینکۍ؟... راځه لورې!

زړه یې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپاڼولورته ښکته کړ، دشـینکۍ ژبـه

ketabton.com - The Digital Library

بنده بنده شوه:

ــــ مشرخان!...

ــــ اورم یې...

دشینکۍ رنګ زیړشو، په لرزېدلي غږیې ژبه جوړه کړه:

ـــ زماپه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره یم.

مشرخان یودم هک حیران پاتې شو، سرې غټې سترګې یې شینکۍ ته پورته کړې، شینکۍ ځوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ــــ څه دې وویل!؟

شینکۍ لاندې ځمکې ته سترګې سیخې کړې وې، مشرخان دویم ځل ونه پوښتل، لاس یې پورته شو، له خولې یې چغه ووته:

ــــ شینکۍ!!...

شینکۍ ښي اړخ ته رنګه پرېوته...په کیڼ غومبوري کې یې دغټوډبلوګوتونښه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته رانوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشینکۍ خبره غبرګه کړه، خوځواب ورته په وارخطایۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وایي، زه څنګه داسې کاروکم.

شینکۍ مخ پورته کړ، سترګې یې له اوښکوډنډې وې ، مخامخ ورته یوه مکاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوګامه شاته لاړ ببرته راتاؤشو:

ــــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کړی، دهغوی له مرګه وروسته مې لکه خپله لورګڼلې، خوتامې اخرپه ځوی داتورولګوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شینکۍ غریونیولې وه، خوله یې جوړه کړه چې څه ووایي خومشرخان ترې بیاوارونیو:

ــــ ته یوه بدلمنه جلۍ یې!!...

دشینکۍ سترګې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ یې له خولې خبره ووېسته:

ــــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه یم...

مشرخان بیاپرې چغه کړه:

ــــ بس که!!...

دشینکۍ سترګې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن یې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترګې له سرورګونوڅخه ډکې وې، په کرکه یې وویل:

ــــ زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...څوګامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سره هواپرې ولګېده...بېرته یې شاته مخ تاؤکړ...په خونه کې یواځې پتلون کړی هلک ولاړؤ، دلوی ورځنځیرشرنګ کړ، لږه شېبه وروسته شینکۍ دلوړکمره په څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترګې یې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په ځنډه کې یو زر (۱۰۰۰) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه یې سپین دستمال راوویست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

ــ استاده! غرمه دې کړه، ځه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکنۍ دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

ــ وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، ورپسې یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

ــ اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د ګنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په یوه تنګه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر ځنګلې له ښیښې وبستی و، بل یې

په بغل جېب ټینګ نیولی و...

پدې کې یې تر ځنګ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترګې واړولې...ناست کس ژول شوی ګنی له خولې لاندې د ښې لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

ــ نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

ــ څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داخل موسک شو، ویې ویل:

ــ کله مې دومره پیسې جېب کې ندي ایښي...ځکه.

برېتور سړي د ګنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

ــ واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

ــ نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستوڼی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

ــ نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی ګنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه یې شاوخوا وتلي بځرکي لېرې کړل، زیاته یې کړه:

ــ د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ټرکټور ماشین پیسې رانکئ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترګې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

ــ بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ټرکټور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

ketabton.com - The Digital Library

ــــ ورسره وغږېدم...ویل یې...څو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر یې پرې وگرځېد او سترگې یې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې یې ولی وخوځېد...د چا غږ یې واورېد:

ــــ والکه!...پاڅېږه! په موټر کې خوب پوره کی!؟.

هلک سترگې پرانیستې...سر ته یې ډرېور ولاړ و، نېغ کېناست...شاوخوا یې وکتل، په چوکیو کې سورلۍ نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر ښکته لاندې وځړېد، پښو ته یې ژول شوي گني پراته ول، زر یې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حیران پاتې شو، رنگ یې والوت، یو دم یې له خولې چغه ووته:

ــــ پیسې!...پیسې مې!!!؟.

پای

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English